ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. B.,** zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Masarykova 925, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2017, č. j. KRPU-135457-27/ČJ-2017-040022-RD-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2017, čj. 78 A 19/2017-44,

takto:

I. Výroky I. a II. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2017, čj. 78 A 19/2017-44, **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění zákona č. 222/2017 Sb., zastaveno řízení o žalobě proti

rozhodnutí žalované označenému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění.

[2] Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že ze sdělení žalované, zástupce žalobce i předloženého spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel byl dne 14. 7. 2017 vyhoštěn do Srbska, proto dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců řízení o žalobě zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[3] Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti namítal, že zákon č. 222/2017 Sb., který do zákona o pobytu cizinců zavedl nové znění § 172 odst. 6, nabyl účinnosti dne 15. 8. 2017, přičemž právo na meritorní soudní přezkum je bezesporu právem souvisejícím s řízením zahájeným před 15. 8. 2017. Stejně tak samotné soudní řízení bylo zahájeno před tímto dnem. Dle stěžovatele je § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v řízení zahájeném před 15. 8. 2017 nepoužitelný jednak vzhledem k výslovnému znění konkrétního přechodného ustanovení, jednak pro potřebu ústavně konformního výkladu samotného ustanovení. Pokud krajský soud řízení zastavil, postupoval v rozporu s čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné, proto vydáním rozhodnutí bylo řízení zahájeno a zároveň skončeno, byť následky či dopady trvají po dobu zajištění. Stěžovatel byl dne 14. 7. 2017 vyhoštěn. Tímto dnem došlo i k ukončení následků či dopadů daného rozhodnutí. Samotné řízení o žalobě není vedeno dle zákona o pobytu cizinců, ale dle s. ř. s., byť v zákoně o pobytu cizinců jsou uvedeny některé postupy a lhůty.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 7. 2017; dne 4. 7. 2017 bylo zahájeno řízení o žalobě a stěžovatel byl dne 14. 7. 2017 letecky vyhoštěn do Srbska.

[8] Předmětem kasační stížnosti je aplikace § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a s tím související otázka interpretace čl. II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb., který stanoví, že *[ř]ízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle*

zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Tento zákon nabyl účinnosti dne 15. 8. 2017.

[9] Nejvyšší správní soud se již výkladem daného ustanovení zabýval. V rozsudku ze dne 26. 10. 2017, čj. 10 Azs 272/2017–22, dospěl k závěru, že v případě, že zajištěný cizinec podal žalobu proti rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců před nabytím účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., krajský soud na věc nemůže aplikovat novelizované znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jenž přikazuje řízení o žalobě zastavit. Řízení o žalobě nelze v tomto případě zastavit z důvodu ukončení zajištění cizince (více viz body [9] – [11] citovaného rozsudku). Tento názor Nejvyšší správní soud později zopakoval v rozsudku ze dne 12. 12. 2017, čj. 7 Azs 341/2017–26 (viz bod [11]). Nad rámec soud poznamenává, že v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, dospěl k závěru, že ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je, minimálně pokud jde o řízení před krajským soudem, neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie, tedy i tehdy, kdy žaloba byla podána po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb.

[10] Uvedené závěry dopadají i na právě projednávanou situaci. Krajský soud postupoval nesprávně a jeho rozhodnutí je z toho důvodu nezákonné.

[11] Nejvyšší správní soud zrušil pouze výrok I. („Řízení se zastavuje.“) a dle § 109 odst. 3 s. ř. s. i na něm závislý výrok II. („Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“). Stěžovatel sice formálně napadl všechny výroky předmětného usnesení, avšak je zřejmé, že výrok III. (týkající se odměny ustanovenému zástupci) napadnout nezamýšlel. Ustanovený advokát má nárok na odměnu za zastupování a úhradu hotových výdajů bez ohledu na výsledek věci, a nejde proto o závislý výrok ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. V kasační stížnosti ostatně neuvedl žádnou argumentaci proti výroku III.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Výroky I. a II. usnesení krajského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán. O náhradě nákladů řízení rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

[13] Přestože Nejvyšší správní soud částečně usnesení krajského soudu zrušuje a věc mu vrací k dalšímu řízení, rozhodl současně o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele, které podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje zástupce patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., v případě ustanoveného zástupce jsou mu náklady přiznány bez ohledu na úspěch stěžovatele v soudním řízení, který je naopak rozhodný pro náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Z toho důvodu považuje kasační soud za rozumné, aby o odměně a hotových výdajích ustanoveného zástupce v řízení o podané kasační stížnosti rozhodl již tímto rozsudkem.

[14] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti), celkem v částce 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst.

3 téže vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což také doložil. Za řízení před Nejvyšším správním soudem se odměna zvyšuje o 714 Kč [21 % z 3400 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni poskytnutí služby]. Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 4114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. ledna 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu